

godt, at man var blevet tilfreds med det. Jeg undrer paa, om Venstre i saa Fald ogsaa vilde have sagt: Ja, det er beklageligt, men det nuværende Ministerium kan jo ikke gøre ved det, for de finansielle Forhold bunder alle sammen i det forrige Ministeriums Arbejde. Men det Spørgsmaal kan jeg ikke faa besvaret, for nu foreligger Kendsgerningerne saaledes, at der ikke er nogen Grund til at være utilfreds med den økonomiske Situation.

Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. N. Neergaard, havde vel nok i sine Udtalelser nogen Pessimisme med Hensyn til de økonomiske Forhold, og det er vel til en vis Grad paa Embeds Vegne, at det ærede Medlem skal have en saadan Pessimisme. Men det ærede Medlem gik dog, efter hvad jeg har forstaaet, ikke paa noget Punkt saa vidt, at han mente at kunne underkende de almindelige Udtalelser, jeg havde fremsat om Situationen som Helhed. Det ærede Medlem faldt ganske vist ved en Lejlighed over i den samme Linie, som Venstrepresen har fulgt, idet han paa et Punkt i sin Tale sagde: Ja, men i Finanslovsforslaget for 1926—27 er der ikke noget til Tillægsbevilling. Jo, der er noget til Tillægsbevilling. Driftsbudgettet viser et Overskud paa ca. 12 Mill. Kr. Men det ærede Medlem gjorde sig der skyldig i den Fejl, at han lagde Driftsbudgettet og Formuebudgettet sammen, da han vurderede, om der var noget til Tillægsbevilling eller ej. Men det har man ikke Lov til at gøre. Naar man vil sammenligne Driftsbudgetterne fra tidligere Aar med det nuværende, maa man naturligvis holde sig til Driftsbudgettet.

Jeg gjorde i min Forelæggelsestale udtrykkelig opmærksom paa, at Prissfald var ikke medregnet i de budgetterede Summer, og i hvert Fald kun ganske undtagelsesvis, og jeg vil gerne overfor det Drag af Pessimisme, der af og til farvede det ærede Medlem Hr. N. Neergaards Tale, sige, at det maa dog give en vis Trøst, at det Prissfald, som vi forhaabentlig ikke kan undgaa, ikke er medtaget, hverken ved de almindelige Udgifter, som paavirktes af Prissfald, eller særlig ved Lønningsudgifterne, der jo paavirktes stærkt deraf. Men jeg giver det ærede Medlem Ret i, at der ogsaa maa være noget, som kan opveje den Nedgang i Indtægter, som ogsaa jeg forudser. Jeg mener blot, at man, naar man har dette for Øje, maa søge at finde en Trøst i, at Prissfald ikke er budgetteret, og at der der er en betydelig Stødpude til at modtage de Indtægtsformindskelser, der eventuelt kan komme.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard bebrejdede mig skarpt — som sædvanligt —, at Svesketolden var bortfaldet, og han bebrejdede mig ogsaa, at der var givet Tjenestemandslønningerne den Forbedring, der blev givet ved Vedtagelsen af Loven om Konjunkturtillæg og Stedstillæg. Med Hensyn til Svesketolden skal jeg sige, at jeg har aldrig fortrudt, at den blev afskaffet, og hvis der var flere Svesketolde i Øjeblikket, der laa og ventede paa Afskaffelse, vilde jeg øjeblikkelig tage Skridt dertil. Den Linie, der straks blev anslaaet der af den nuværende Regering, har vi ingen Sinde fortrudt og ingen Sinde haft Grund til at fortryde. Vi ønskede ikke, at Statsindtægter skulde komme fra de Kilder, som der var skabt af det tidligere Ministerium, vi ønskede, at disse Indtægtskilder skulde stoppes, og at Befolkningen ikke skulde beskattes paa den Maade. Men det er jo en af de store Forskelle, som efterhaanden kommer tydeligere og tydeligere frem mellem Socialdemokratiet og Venstre, Spørgsmaalet om, hvorledes Skatterne skal tages — det skal jeg komme nærmere ind paa senere.

Med Hensyn til Bebrejdelsen for at have forelagt og have været med til at gennemføre Forslaget om Forbedring af Tjenestemændenes Løn skal jeg sige, at jeg heller ikke paa nogen Maade fortryder dette. Jeg mener, at det var en Rétfærdighedshandling overfor Tjenestemændene, som var blevet behandlet urigtigt under det tidligere Styre, urigtigt og uretfærdigt, og jeg tror nok, at de Partier, der for Tiden støtter Regeringen, og som stod fuldt enige paa dette Punkt, gjorde et godt og solidt Arbejde i Tjenestemændenes virkelige Interesse ved Gennemførelsen af disse Love. Det konservative Folkepartis Stilling var jo vaklende. Jeg husker endnu den Haanlatter, der lød op til mig fra konservativ Side den Aften, da jeg forelagde Stedstillægsforslaget igen for denne Forsamling, efter at det var forkastet af det nævnte Partis Medlemmer i Landstinget. Deres Indsats i dette Tjenestemandsspørgsmaals Løsning var undertiden af en noget blandet Art. Men de to Partier, Socialdemokratiet og det radikale Venstre, arbejdede paa den Linie, som var anlagt, da Forslaget blev fremsat, og det lykkedes dem at skabe de Forbedringer for Tjenestemændene, som laa i Forslaget, selv om der skete en Ændring, som ikke var ønsket fra vor Side. Vi havde Evnen til at gennemføre Loven saaledes, at den bragte Tjenestemændene de Lønforbedringer, de fortjente. Det fortryder vi ikke, og jeg tror